

Valódi természetünk felfedezése

*A teozófia, mint eredendő, spirituális
lényegünk megismeréséhez vezető út
bemutatása*

Írták a Nemzetközi Teozófiai Társulat tagjai, Adyar, Chennai, 600 020 India
Első kiadás, 2024.

© THE THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE

Magyar változat: Miskolczi Gábor, 2025.

Tartalomjegyzék

1 Bevezetés	5
2 Néhány teozófiai alaptétel	9
3 Több vagy, mint gondolnád!	13
4 Karma és Reinkarnáció	25
5 A halál és az újabb testet öltés közötti időszak	31
Fogalmak magyarázata	39
Kapcsolatteremtés a Teozófiai Társulattal	42
A teozófiáról és a Teozófiai Társulatról	43

1 Bevezetés

Az előttünk álló kihívások és az Ősi Bölcsesség

Egyre összetettebb és nagyobb kihívást jelentő világban élünk, ami igaz az emberiség egésze és mi, egyének számára is. A tudomány, a globális gazdaság és a modern kommunikáció egyre inkább tudatosítja bennünk a világ és a kozmosz nagyságát és összetartozását. Figyelemre méltó módon ez nem tett bennünket emberségesebbé, hanem e helyett egyre fontosabbnak tartjuk, a világegyetem központjának tekintjük magunkat. Ez sokak számára egocentrikus és materialista életszemléletet, és ezáltal belső és külső konfliktusokat eredményezett. Békére csak akkor lelhetünk, ha belső bölcsességünk sugalmazását követve készek vagyunk a változásra.

"Nekünk kell elkezdni önmagunkban azt a változást, amit a világban látni szeretnénk".

(Mahatma Gandhi)

Anyagias társadalmunk hajlamos eltávolítani minket mindattól, amik -mint spirituális, emberi lények- valójában vagyunk. A minden korra és minden emberre érvényes Ősi Bölcsesség hagyománya mindig is foglalkozott az emberiség problémáival és a teremtéssel való kapcsolatával. A teremtés minden aspektusával való mély kapcsolat holisztikus perspektívát nyit meg ahhoz, hogy megértsük korunk kihívásait, szembenézzünk velük, és harmóniában dolgozzunk együtt mindannyian. Ez a tudatosítási folyamat áll az ezoterikus szervezetek munkájának középpontjában, amelyek mindegyike a maga módján értelmezte és dolgozta fel ezt. A Teozófiai Társulat (TT) ezen Ősi Bölcsesség hagyomány egyik képviselőjének tekinti magát, és a teozófia az Ősi Bölcsesség egyik kifejezési módja. A TT egyik alapvető célja az emberiség spirituális intuíciójának, szellemi bölcsességének felébresztése.

Az Ősi Bölcsesség hagyománya: minden létező alapvető egysége

A létezés alapvető egysége az Ősi Bölcsesség legfontosabb alapelve. A teremtés alapvetően Egy, nem pedig különálló dolgok összekapcsolódása. Ennek két egyenlő aspektusa van, az elme és az anyag. Egyik sem létezik a másik nélkül. Ezen az egységen kívül semmi sem létezik. Így tapasztalataink sokrétű világa mögött egyetlen Valóság rejlik. Minden dolog ebből az Egyből származik, ezért valódi természetük is Egy. A megnyilvánult világegyetem végtelen jelenségeinek összessége, a legmagasabbtól a legalacsonyabbig, a legnagyobbtól a legjelentéktelenebbig, ez az Egy. Az Egy minden sokféleségében is Egy, és az is marad.

Igazi természetünk isteni

Tehát a te és az én Igaz Természetem is az Egy, a Legfelsőbb. Küldetésünk, hogy tudatára ébredjünk Igaz Természetünknek, ennek az Isteni Magnak. Ezt a Magot megosztjuk mindennel, ami létezik. Egy univerzális rokonság részei vagyunk minden társunkkal együtt. Az Igaz Természetünk tudatosításához vezető utunk egy belső átalakulási folyamat. Ha képesek vagyunk elszakadni a személyiségünkkel -érzelmeinkkel, félelmeinkkel, vágyainkkal és

Tapasztalatainkkal- való azonosulástól, akkor szellemi értelemben teret teremtünk. Ebben a térben megtapasztaljuk, hogy lényegében egyek vagyunk a másikkal, a többiekkel; hogy mi vagyunk a "Mi".

Saját belső, lelki-szellemi életünkkel kapcsolatos témák bemutatása

A teozófiai kutatók az Ősi Bölcsességről alkotott elképzelésük alapján a témák végtelen sorát tanulmányozták. E könyv írói ezekből elsősorban azokat választották ki, amelyek hatással vannak mindennapi életünkre. Ezen teozófiai eszméket alább rövid fejezetekben ismertettük. E könyv célja, hogy további kutatásokra ösztönözzön, ezért a fejezetek megfontolandó kérdésekkel zárulnak.

A szavak megmutathatják, merre keressük a Holdat. De nem adhatják vissza, milyen maga a Hold.

A teozófia, az isteni bölcsesség és tudatosság olyan szintjeivel foglalkozik, amelyeket nehéz szavakkal leírni, nehéz a köznapi gondolkodás kereteiben bemutatni, felfogni. Erre a célra már a múltban is szimbólumokat és mítoszokat használtak. Ezeknek megvolt az az előnyük is, hogy az akkori rejtett tudás nem volt hozzáférhető az erre fel nem készültek, nem beavatottak számára. A teozófiai irodalom

csak útmutatást adhat. Spirituális intuíciódra van szükség ahhoz, hogy tanulmányozás, meditáció és elmélyült gondolkodás folyamata által az élet egysége felismerésének mélyére juss, megértsd annak jelentőségét.

Tanulmányozás és gyakorlat a mindennapi életben

A teozófiai irodalom művei íróik kísérletei arra, hogy az Univerzum törvényeit -ahogy ezeket ők megismerték- az idő tükrében és az Úton haladás közben szerzett tapasztalataik összefüggésében leírják. Az olvasót arra biztatjuk, hogy adjon helyet ezek tanulmányozásának a saját életében. Semmi sem olyan gyakorlatias, mint egy alapos, világos koncepció. Ezek és a mindennapi élet úgy kapcsolódnak egymáshoz, mint egy utazás és a hozzá használt térkép. Gyakorlati alkalmazás nélkül a tanulás olyan, mint egy út, amelyen nem járunk. A térkép nélküli utazás viszont céltalan, vagy legalább is iránytévesztéshez vezethet. Az embernek tudásra van szüksége ahhoz, hogy a spirituális tapasztalatokat tesztelni és érvényesíteni tudja. Minden utazás az első lépéssel kezdődik. Kevésbé fontos, hogy az ember milyen messzire jutott ezen az úton, sokkal fontosabb, hogy elkezdje.

Új ötletek elfogadása

Ez a könyv új gondolatokat kínálhat, amelyek közül néhány furcsának

tűnhet, és ellentmondhat a hagyományos gondolkodásnak, amely általában az anyagi világot helyezi a középpontba. Más felvetései felismerést eredményezhetnek. Mindkét esetben ajánlatos megfigyelní a saját reakcióidat. A felismerés a felvetést magába foglaló "gondolathoz" vezethet, ami megakadályozza a megértés finomabb szintjein való mélyebb kutatást. Másrészt az új felvetések könnyen el is utasíthatók. Mindkét reakció ugyanazt az eredményt adja.

Hasznos lehet, ha az új felvetéseket a víz felszínre hulló finom vízpermetként vagy egy kis tányéron landolva képzeljük el. Adj neki teret, adj neki időt, hagyd, hogy egy ideig az elméd hátterében érlelődjön. Fokozatosan új kérdések merülnek fel: ésszerű, egészséges, más dimenziót tükröz, mint a mindennapi gondolataid? Szabaddá teszi az elmédet, vagy korlátozza azt? Ez a folyamat olyan, mint a lótuuszvirág szírombontás - fontosabb, mint maga az eredmény. Akárhogy is legyen, próbálj meg valódi esélyt adni ezeknek az új elképzeléseknek, hiszen ezek az Ősi Bölcsesség hagyományán alapulnak.

A szanszkrit szavak használata

A szanszkrit ősi nyelvet az ősi bölcsesség hagyományának tanulói és tanítói használják szerte a világon, mert a szanszkritban egy szó néha egy egész bekezdést, vagy legalábbis egy egész mondatot jelent, mégpedig olyan módon, amely sokkal áthatóbb lehet, mint a mi angol frazeológiánk. Ebben a bevezető füzetben csak akkor használjuk a szanszkritot, ha az segítheti a megértést. Az ezeket nem ismerő olvasó számára az ilyeneket dőlt betűvel írjuk, és jelentésüket a Fogalmak magyarázata fejezet szójegyzékében adjuk meg.

Ez a könyv további kutatásra hív

Ezt a könyvet a Teozófiai Társulat több tagja írta. Az írók azt remélik, hogy a könyv a rácsodálkozás és tiszteletteljes csodálat – az igazi bölcsesség tanítója- érzését ébreszti fel az olvasóban.

Az igazságot nem lehet megszervezni

Isten és az Ördög az utcán sétáltak, amikor találkoztak egy túláradó boldogságában ezt kiáltozó emberrel: "Megtaláltam az Igazságot! Megtaláltam az Igazságot!"

Ezt hallva így szólt Isten az Ördöghöz: "Sajnálom, de ez az ember most már az enyém."

Erre így szólt Ördög: "Most igen, de holnap majd elkezdik megszervezni, és akkor ismét az enyéme lesznek."

(J. Krishnamurtinak tulajdonított vicc)

2 Néhány teozófiai alaptétel

Ez a könyv a teozófiai vagy ezoterikus tanításokra utal. A "tanítások" szó használata ellentmondásosnak tűnik azzal a ténnyel szemben, hogy a teozófiában nincsenek dogmák, hogy a keresőnek a saját útját kell követnie. A Teozófiai Társulatban a tanítás szó nem azt jelenti, hogy ezt meg kell tanulni vagy el kell fogadni, hanem a tanokat megfontolásra kínálják, hogy az útját kereső tanulhasson abból, amit mások összegyűjtöttek. Mindazonáltal beszélhetünk közös alapról. A H.P. Blavatsky asszony (HPB) által 1888-ban írt A Titkos Tanításból származó három tételt, bármennyire is elvontnak tűnnek, gyakran a teozófiai útkeresés alapjának tekintik. Ezek közé tartozik a teremtető erők és az egyetemes törvények elválaszthatatlan volta (tehát egy megszemélyesített Istent nélkülöző világ képe), miközben minden lélek - az Istenség egye-e egy szikrája - ciklikusan zárandokol a létezés nagy kérdéseinek mélyebb megértése felé vezető úton.

A Három Alapvető Tétel

- I. Létezik egy mindenütt jelenlévő, örök, határtalan és változatlan Princípium, amelyről semmilyen elmélkedés nem lehetséges. Túl van az emberi felfogóképességen, nyelvi kifejezésekkel vagy hasonlatokkal csak lealacsonyítani lehet. Egyszerűen túl van a gondolkodás birodalmán és hatókörén. Ez az abszolút LÉTEZÉS megelőzi a Teremtést, és két aspektusa, az abszolút tér és az abszolút mozgás a szimbólumai.
- II. A Világegyetem egésze örökkévaló, mint egy határtalan birodalom. Időről időre számtalan csillagrendszer élettere, amelyek szüntelenül megjelennek és eltűnnek. Ez a periodicitás -apály és dagály, nappal és éjszaka, élet és halál, felemelkedés és hanyatlás- törvényének mindig és mindenhol érvényességét tárja elénk.
- III. Minden lélek alapvetően egyenlő az egyetemes Felső Lélekkel, amely maga is az ismeretlen Eredet, a megváltoztathatatlan Princípium egyik aspektusa. Minden lélek a Felső Lélek egy szikrája, és (szükségszerű) inkarnációk ciklusain át, a ciklikusság és karma törvényeinek megfelelően, a teljes megnyilvánulási időtartam alatt mintegy zárandoklaton vesz részt.

(Kivonat A Titkos Tanítás I. kötet Előhang fejezetéből.)

HPB tanácsai: négy alapgondolat a Titkos Tanítás tanulmányozásához

Ezen túlmenően HPB azt tanácsolja, hogy minden egyes témához mindig tartsd szem előtt a következő gondolatokat, amelyek maguk is további megfontolások alapjául kell szolgáljanak:

1. **Minden létező alapvető egysége.** A létezés egy, nem pedig egymáshoz kapcsolódó dolgok gyűjteménye. Alapvetően Egy Lény van, két aspektussal, egyrészt szellemmel vagy tudattal, másrészt szubsztanciával, e a tudat hordozójával. Ez a Lény az Abszolút a maga legelső megnyilvánulásában. Mivel abszolút, nincs rajta kívül semmi. Ez a Minden-Létező. Oszthatatlan, különben nem lenne abszolút. Ha egy részét el lehetne választani tőle, a megmaradó rész már nem lenne abszolút, mert a megmaradó és a leválasztott rész között közvetlen összehasonlítás lenne. Az összehasonlítás összeegyeztethetetlen az abszolútum bármilyen elképzelésével. Ezért világos, hogy ennek az alapvető Egy Létezésnek vagy Abszolút Lénynek minden létező formában a Valóságnak kell lennie.
2. **Nem létezik holt anyag.** Minden egyes atom él! Nem lehet másképp, hiszen minden atom önmagában alapvetően abszolút létező. Ezért nem léteznek olyan "terek" az éterben vagy akashában (vagy nevezzük bárminek is), amelyekben anyagok és elementálok bolyonganak, mint pisztrángok a vízben. Az anyag minden atomja - bármilyen területen vagy síkon- maga az élet.
3. **Az ember maga a mikrokozmosz** (a kozmosz miniatűrje). Létezésének kezdetétől fogva az ember az, akiben az ég összes hierarchiája benne foglaltatik. De valójában nincs sem makrokozmosz, sem mikrokozmosz, hanem egyetlen Létezés. A nagy és a kicsi fogalma csak a korlátozott tudatosság számára létezik.
4. **A Nagy Hermészi Axióma.** Ez a törvény felsorolja és magában foglalja az összes többi:
Amilyen a belső, olyan a külső is;
Amilyen a Nagy, olyan a Kicsi is;
Amint Fent, úgy van Lent is;
Csak egy Élet és Törvény van;
És aki azt működteti, az az Egy;

Semmi sem Belső, semmi sem Külső;
Semmi sem Nagy, semmi sem Kicsi;
Semmi sem Magas, semmi sem Alacsony
Az Isteni Gazdaságban.

(Kivonat Robert Bowen emlékirataiból)

"Az okkult úton haladás szükséges előfeltétele az, hogy leszámoljunk azzal az elképzeléssel, hogy az Egészről elkülönült egyének vagyunk. Mielőtt akár az első lépést is próbálnánk megtenni, át kell esnünk egy átalakuláson, amely által felismerjük, hogy mi csak helyi kifejeződései vagyunk az Egy Létezőnek. Ezért van szükség a kezdeti lépésektől fogva olyan mindent felölelő, szilárd erkölcsi alapot biztosító szemléletmódra, amit semmilyen más bevett társadalmi vagy vallási érvrendszer nem képes nyújtani."

(Pablo Sender, A Titkos Tanítás megközelítése, 206. oldal.)

Megfontolandó kérdések

1. Figyeljük meg, hogyan írta le HPB az isteni PrINCÍPIUMOT mindkét első kijelentésben, elkerülve így, hogy az könnyen megragadható legyen köznapi gondolkodással. Hogyan írnád le az Istenséget, vagy ha úgy tetszik, Istent?

Majd olvasd el újra figyelmesen mindkét részt, és szánj egy kis időt az átgondolására. Az előző fejezetben kifejtettek szerint figyeld meg, hogyan reagálsz ezekre a kijelentésekre. A megragadási, megfigyelési kísérlet és az elutasítás egyformán kisiklatja a nyílt elmével vizsgálódást. E gyakorlat által mélyebb megértésre tehetünk szert, mert ösztönzi a bennünk és körülöttünk lévő Istenség magasabb szintű érzékelésének felébredését.

Ez utóbbi gondolati megközelítés után mit változtatnál az első lépés leírásában? Talán már szeretnéd is megváltoztatni azt a leírást?

2. Az Istenség végső soron a teremtés oka. Ez a teremtető energia még mindig ott van. Idézz fel egy olyan időszakot, amikor valami különlegest alkottatok, például egy műalkotást, egy csapatban folytatott kreatív folyamatot. Milyen tapasztalatokat szerezteél akkor? Örömteli,

kíváncsi, tudatot mintegy kiterjesztő esemény, vagy valami másféle volt az az élmény?

3. Tekintettel már úgy magadra, mint Istenség egy szikrájára, megnyilvánulására? Milyen hatással van rád ez a gondolat?
4. Az Ősi Bölcsesség szerint egyfajta zárandokúton járunk. Az ilyen zárandokutaknak általában van valamilyen céljuk. Gondolkoztál már azon, hogy mi lehet a te jelenlegi zárandokutad célja?
5. A mennyei hierarchiák és a teremtés minden folyamata megtalálható bennünk. Ez a gondolat lenyűgöző, bénító lehet egyeseknek. Adj hát neki egy kis időt, engedd magadban érlelődni. Aztán nézz vissza, és vond meg a mérleget, hogy mit változtathat -mi változott meg azóta-mindennapjaidban.

3 Több vagy, mint gondolnád!

A Teozófiai Társulatban (TS) a tudatosság és a testek különböző aspektusaira egy hét rétegű modellt használnak, ami hasznos és tisztázó. Néhány szanszkrit szót is használunk itt, hogy segítsük a megértést, mivel a nyugati nyelvekben az olyan szavakat, mint például a lélek és a szellem, nem egységes értelemben használják, vagy elavult jelentésük van, és ezért sok félreértést okozhatnak.

A következő idézetben H.P. Blavatsky (1831-1891) hét hullámhosszra utal. A hullámhosszoknak két különböző aspektusa van, a mozgás és a közeg, amiben haladnak, vagy ebben az esetben az elme (tudat) és az anyag (a tudat hordozója).

"Így az ember hét különböző, de egymással összefüggő hullámhosszon működik és reagál, amelyek mindegyike a létezés egy adott síkjának vagy világának felel meg, miközben az Egyetlen Kozmikus Élet-Tudatosság az, ami összeköti és áthatja mindegyiket. [...]. Bár az ember a Kozmikus tartályból merített "anyagokból" vagy "anyagból" épül fel, mégsem pusztán anyagok és energiák valami módon összegyűjtött kötege. Az Ember egymással végső soron szoros összefüggésben álló tudatközpontok sorozata, és ezeket Monádoknak nevezzük. Egy esszenciális vagy legfelsőbb Spirituális Isteni Monád a mi végső eredetünk vagy gyökerünk. Ő folyamatosan ontja magából az intelligencia és az Élet szubsztanciájának áramlatait, amelyek egymással kölcsönhatásba lépő energiáik révén hozzák létre a különböző "csomókat", avagy tudat központokat, amelyek mintegy az Ő gyermekei lesznek - ezek a Monádok."

(H.P. Blavatsky, Ezoterikus tanítások I. CW XII. sz.: 530-531.)

Az emberi lény hétrétegű felépítése

Teozófiai (szanszkrit) elnevezések	Magyar megfelelőjük
âtma	Szellem
buddhi	Spirituális lélek / a bölcsesség, tiszta értelem kifejezője

manas	felső	Egyéniségünk / az elvont gondolkodás eszköze
	alsó	Személyiségünk / konkrét, mindennapi gondolkodás eszköze
kāma		Érzelmek / ezek kifejezője
prāṇa		Életerő / befogadója és szétosztója testünkben
liṅga śarīra		Éterikus testmásunk
sthūla śarīra		Sűrű fizikai testünk

Ebben a műben elsősorban a szellemünk, lelkünk, gondolataink és érzelmeink, azaz az âtman, buddhi, manasz és kāma aspektusait fogjuk vizsgálni. Csendes önmegfigyeléssel számos ilyen aspektust megtapasztalhatunk és felismerhetünk. Ha elragadnak érzelmeink, tudunk-e megfelelően gondolkodni? Ha nagyon csendben vagyunk, és a szépséget figyeljük, például a természetben, akkor pl. meghatódhatunk vagy inspirálódhatunk, amik túl vannak a gondolkodáson, a manaszon. Ezek világos megértése szükséges ahhoz, hogy képesek legyünk felfedezni és megérteni a halál és az újabb testet öltés közötti időszak folyamatait, valamint a karmát és a reinkarnációt.

Ātma (szanszkrit, âtman: Egyetlen Én). Az egyetemes, mindent átható és éltető szellem a természetben és bennünk.

Az Ātma nem saját, egyéni részünk, hanem az Isteni Lényeg elválaszthatatlan sugara, azé a lényegé, amellyel minden létező dolog alapvetően egy (Jézus "titkos Atyja"). Ezen az isteni szikrán keresztül kapcsolódunk egymáshoz lényünk legmélyén. Az âtman szó gyökere a nyugati nyelvekben lélegzetként (a német nyelvben atmen igeiként, der Atem főnévként) található meg, és a bibliai szövegben Ádám létének ad mélyebb jelentést: "Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény." (1. Mózes 2.7).

Aspektusai: (szellemi) akarat, a bátorság, az elszántság, az erő, a kitartás és a fegyelem forrása.

Buddhi (szanszkritul, rügy: felébredni, érzékelni, tanulni). Spirituális lélek.

A szó gyökere (rügy, felébredni) azt jelzi, hogy a bölcsesség, tiszta értelem szintje az lényegi igazságra való ráébredéssel, vagy az igazság felismerésével foglalkozik, szemben a hittel, találgatással, hipotézissel és más, egyéb elme működési szintekkel. Összehasonlítható a görög gnózis szóval. A buddhi a magas szintű szellemi energiákat az átmanból a manaszba transzformálja az inspiráción keresztül, túllépve a gondolat által megismert valóság szintjén. A szavak ezért csak jelzőtáblák lehetnek, amelyekkel az intuíción próbálunk hatni, és így jelezni valamilyen eszmét. A buddhi hatását szimbolikus, mitikus gondolkodással, spirituális szövegek olvasásával, művészeti alkotások befogadásával, a szépség megtapasztalásával, szívvel való odafigyeléssel lehet serkenteni. Amint az elménk ezeket a tapasztalatokat megpróbálja "elvenni", ha elemezni akarja ezeket, máris eltűnnek.

A buddhi olyan képesség, amely a legtöbb emberben szunnyad, és csak az emberiség nagy szellemi vezetői között működik teljes mértékben. Ezekben az esetekben a buddhi közvetlenül, az elmétől a szellemig képes kapcsolatot teremteni másokkal, nem pedig szavakon vagy látáson keresztül. Teljes megértést, és ezért tökéletes empátiát és együttérzést hoz magával. A buddhit néha "a Megfigyelőnek" is nevezik.

Aspektusai: spirituális bölcsesség, spirituális intuíció, belátás, együttérzés, kozmikus tudatosság, belső béke. Lelkiismeretünk forrása, kötelesség, egyetemes intelligencia, tiszta értelem, személytelen, isteni szeretet, az Egység élményének megtapasztalása. A buddhi jellemzői a nyitottság, szabadság, a kreativitás. A tudat ezen a szinten működve felszabadul korlátai alól, megnyílik új eszmék számára, lehetővé teszi a spirituális intuíció kifejeződését. Ez az a boldogság, amely a közvetlen észlelésből, az egész létezés Egységének megtapasztalásából fakad. Az intuíció, korunkban egy gyakran használt szó, ezért használata ebben az összefüggésben kiegészítő magyarázatra szorul. A spirituális intuíciónak (buddhi) semmi köze egyes fajta megérzésekhez, az ESP-hez avagy érzékszerveken túli észlelésekhez. Ezek inkább az asztrális világhoz tartoznak. A ráébredéshez, (gondolkodás nélküli) felismerésekhez van köze, illetve mindannak közvetlen érzékeléséhez, ami meghaladja a racionális gondolkodást.

Manasz: (szanszkritul, manas: elme, gondolat). Ez az emberi lélek központja, szemben a buddhi-központú spirituális lelkünkkel.

Az emberi elme nem más, mint mentális tevékenység, tudatos figyelem. A manasz az öntudat, amely összeköti spirituális

részünket sűrűbb anyagú tudathordozóinkkal és sűrű fizikai testünkkel. A manasz szó gyökere megtalálható a nyugati nyelvekben; ilyen például a német és az angol man szó nem-semleges jelentése. Ez azt mutatja, hogy a manasz a tudatunk emberi aspektusa.

Aspektusai: az én-tudatos gondolkodásnak ez az eszköze az alábbi két szinten működik.

- I. Felsőbb (buddhi-) manasz (felsőbb Én avagy bölcsesség elme). A tiszta gondolkodásnak ez a formája akkor tud működni, ha az ember uralja szenvedélyeit (kāma) és ha inspirálja a buddhi. Ekkor fejleszti az ember lelkiismeretét és önzetlen szeretettel viseltetni mindenki iránt. Ehhez az elme szinthez köthető a az ezoterikus tanok iránti fogékonyság és alkalmazási képesség, az elvont gondolkodás, a tehetség a zenéhez és a matematikához.
- II. Alsó (kāma-) manasz (alsóbb én, vágytermészet). Ez végzi a közönséges, konkrét, mindennapi gondolkodást, oldja meg a napi problémákat, megérti és szervezi a dolgokat. Állandóan mozgásban van, hajlamos a szétszórtságra, csapongásra, nyugtalanságra, külső, érzékszervi ingerek utáni vágyakozásra. Részben emiatt szorosan kötődik a ātmához (érzelem, vágy és önfenntartási ösztön kifejezője). Mindig talál önigazolást arra, amit „akarunk”. A gondolatok és érzések, érzelmek eme kombinációja megfelel a Platón által említett halandó léleknek (psziché). Ez az Alsó-vagy Kāma manasz az ember elkülönült-létezés képzetének forrása, és miatta azonosítjuk magukat a személyiségükkel. Vágytermészetünk hatása miatt alsóbb énünk nem olyannak ismeri a dolgokat, amilyenek azok valójában, hanem csak egyfajta, benne kialakuló tükröződésüket képes észlelni. Platón barlangjának hasonlata nagyon találóan adja vissza alsóbb énünknek ezt a torzítását. A legjobb eset ezen részünkkel az, ha a manasz magasabb aspektusa felé megnyitja meg magát.

Kāma

A Kāma erős hatással van a gondolkodásunkra. A legváltozatosabb módon kapcsolódik a vágyainkhoz, az érzelmeinkhez, érzékeléseinkhez, az önfenntartás, önvédelem ösztönös viselkedésmintáihoz. Mivel az ezekre az érzelmek, ösztönös cselekedetek néha hevesek és mindig az ész kontrollja nélküliek, sok káros és rossz dologért felelős. Mégis alapvető fontosságú az életben. A Kāma kiértékeli és

osztályozza az érzékszervek ingerületeit kellemesekre és kellemetlenekre. Az elme (kāma-manasz) hatására felmerül a vágy, hogy megismételjük a kellemeseket, vagy elkerüljük a kellemetleneket, ezáltal (elő)ítéleteket, blokkolásokat, kényszerpályákat hoz létre a bennünk. Ennek következtében sokszor nehezen fogadunk be vagy el új tapasztalatokat, gondolatokat, eseményeket.

Tudatunknak ezt az aspektusát személyiségnek is nevezik.

A kāma jellemző a személyiséggel, az (alsóbb) egóval való azonosulás és annak megerősödése. A cselekedetek megkötnek, korlátoznak, bezárnak bennünket. E mellett azt az illúziót is keltik, hogy szellemi fejlődésünkben jól állunk, haladunk.

Aspektusai:

- I. **Akarati** aspektus. Az akarat, mint az érzelmi élet része, nagy hatással van gondolkodásunkra. Ez a forrása az élni akarásnak, a motivációnknak, és az újjáéledésnek is, de innen ered az isteni akarat, hogy jót cselekedjünk, alkossunk, hogy tapasztalatokat szerezzünk általa. Ha a motiváció jól van hangolva, akkor reagál az érzésekre, de rezonál a legmélyebb intuícióval is bennünk. Valójában két megnyilatkozása van, a vágy és az érzelem.
- II. **Vágy.** A vágy lényegi természete az olyan dolgokhoz vonzódás, amelyek örömet okoznak az embernek, és idegenkedés olyan dolgoktól, amelyek nem tetszenek neki. Ez a vonzás és taszítás egy olyan erő jelenlétét mutatja, amely lényegében ugyanaz, mint az akaraterő. Nincs tehát lényegi különbség a vágy és az akarat között, mivel a vágy bizonyos szempontból csak az akarat tükröződését jelenti egy sűrűbb anyagú világban, az érzelmi síkon.
- III. **Érzelem.** A szeretet vagy gyűlölet a motiváció erejét adja. Serkenti a gondolatokat, cselekvésre készíti. Nélküle az ember tétlenné válik.

Vágy és akarat - alapvető különbség

Egy cikkében H.P.B. az alábbi módon magyarázza a vágy és az akarat közötti különbséget.

„Az egyetemes szinten a vágy és az akarat megkülönböztethetetlen – kāma. Az ember szintjén azonban van különbség, mert a vágy és az akarat az embert ellentétes irányba terelő erők.

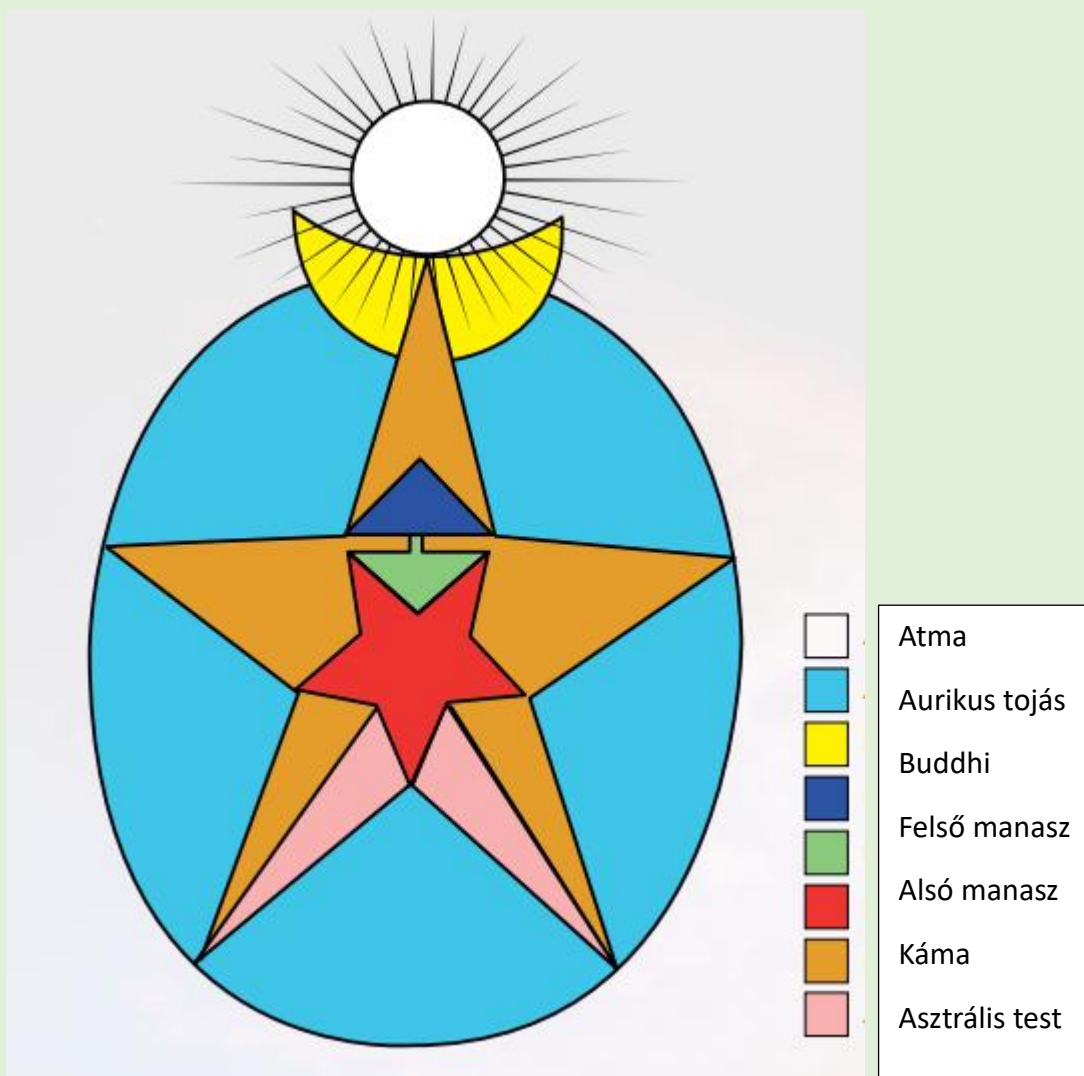
A különbség közöttük az, hogy az 'akarat' isteni eredetű, az emberben lévő Istenségből ered, míg a 'vágy' a motiváló,

önző erő az anyagi világban zajló életben. A legtöbb ember képtelen megérteni a vágy és az akarat közötti különbséget, összetévesztik a vágyat az akarattal. Mind a vágy, mind az akarat teremtő erő, általuk az ember formálja önmagát és a környezetét. Az a személy azonban, aki spirituálisan fejlődni akar, jól teszi, ha megtanulja megkülönböztetni a vágyat az akaratától. A vágyat meg kell fékezni, mert ha szabad utat kap, akkor karma formájában malomkőként fog lógni az ember nyakán.”

(H.P. Blavatsky C.W. VIII, 109. Oldal)

A vágy eredetileg isteni készítés, hogy jót tegyünk

Van azonban a váagnak egy olyan formája (káma), amely segít minket abban, hogy tovább lépjünk a saját utunkon, és ez a szellemi értelemben vett aspiráció, a spirituális kiteljesedés felé hajtó erő. Eredetileg a káma az isteni készítés, hogy jót tegyünk, hogy könyörületesek és irgalmasak legyünk, és a káma a szívből fakad. Ez az isteni vágy olyan erő, amely lehetővé teszi az elme (manasz) számára, hogy a vágyból (káma) szellemi világ teljessége (buddhi) felé törekvéssé nemesedjen.

Ez a tábló az Ezoterikus tanítások részeként jelent meg, amelyet H.P. Blavatsky (HPB) készített az Ezoterikus Iskola számára (1889.), a következő szimbolikus illusztrációjaként, hogyan képzelhetők el

az ember felépítésének különböző aspektusai.

HPB gyakran igyekezett világossá tenni, hogy az ember felépítését, annak tudatszintjeit és tudathordozóit ábrázoló bármilyen lista vagy ábra illúzió. Segíthet, de ha dogmának tekintjük, mentális béklyóvá is válhat a szellemi intuíció kibontakozása során.

Magyarázatok a táblához

Ātma: a "sugárzó spirituális nap" valójában nem egy emberi "elv", mivel mindenütt jelen van. Nincs egyéni Ātma. Ezt szemléltetendő, a kék Aurikus tojáson kívül van megjelenítve.

Buddhi: a sárga félhold, fogadja a sugárzást, vagy az Ātma hordozójaként szolgál.

Felső manasz: felfelé mutató háromszöggént jelenik meg, indigókék színű.

Alsó manasz: lefelé mutató háromszöggel ábrázolva, zöld színű.

A Felső manasz egy keskeny hídon keresztül kapcsolódik az Alsó manaszhoz. Ez az Antahkarana, egy képzeletbeli, keskeny híd vagy ösvény, amely összekötő kapocsként szolgál a manasz felső, szellemhez kapcsolódó része és alsóbb, emberi aspektusa között.

Káma: vérvörös, ötágú csillagként jelenik meg, a gonosz szarvával felfelé, az alsó manaszt átölelve. A fizikai szintű emberi lényt is szimbolizálja, vágyaival és szenvedélyeivel együtt.

Az Éterikus testmás, Liṅga śarīra, mint a Prāṇa hordozója, lila színű.

Prāṇa: élet(erő), narancssárga színű, az askéták köntösének színe. Felfelé mutató ötágú csillaggal jelölt, és szintén nem tekinthető szoros értelemben vett emberi princípiumnak, mivel a Kozmoszban mindenütt jelen van.

A fizikai testet, vagy Sthūla śarīra a nagy ötágú csillag māyāvikus kontúrjaként jelenik meg az aurikus tojásban.

A fizikai test ebben a HPB által felvázolt rendszerben -a nyugati gondolkodástól teljesen eltérően- csupán az ember, mint Szellemi Entitás sűrű anyagú burkaként vagy héjaként szerepel, és ezért szigorúan véve nem is lehet azt "princípiumként" említeni.

Az Aurikus tojás kék színű, és a fő "princípium", amely az emberi lény összes alkotórészét magában foglalja.

Megjegyzés: Az Antahkarana, māyāvikus és Aurikus tojás kifejezéseket itt használjuk első alkalommal, mert ezek a fenti ábra részeit képezik. További részletek ezekről a könyv végén található, Fogalmak magyarázata c. fejezetben olvashatók.

Életerő

A prána az az energia, amely áthatja az egész teremtetést, hasonlóan az Ātma sugárzó erejéhez. Ez az élő ember nélkülözhetetlen összetevője. A prána zavartalan áramlása szükséges a test és az elme egészségéhez. Elegendő prána hiányában levertnek éreznénk magunkat és megbetegedhetnénk.

Éterikus testmés - szanszkrit: linga sharira

A prána hordozója, egy olyan finomabb test, amelyen keresztül a prána áramlik. A fizikai test felépítéséhez mintegy az öntőformát adja, ezért néha testmésnek, minta testnek is nevezik.

Fizikai test - sthula sharira

Tudatunk szorosan kapcsolódik fizikai testünkhöz, amely az élet során minden más princípiumunk hordozója. Spirituális szempontból fontos, hogy ne azonosuljunk a testtel, mert mi nem a testünk vagyunk, hanem van egy testünk, mi egy jármű, amelyet megfelelő működéséhez jól karban kell tartani. Egy stabil testből kiindulva tudunk spirituálisan fejlődni, rajta keresztül a Monád (lásd alább) jobban ki tudja fejezni magát.

Néhány fogalom részletesebb kifejtése

Mint már említettük, éppen a princípiumok közötti kölcsönhatás az, ami nagyon fontos. Ezeket gyakran más fogalmak alatt foglalják össze, amelyek hasznosak lehetnek a teljes megértéshez.

Monád: a zarándok

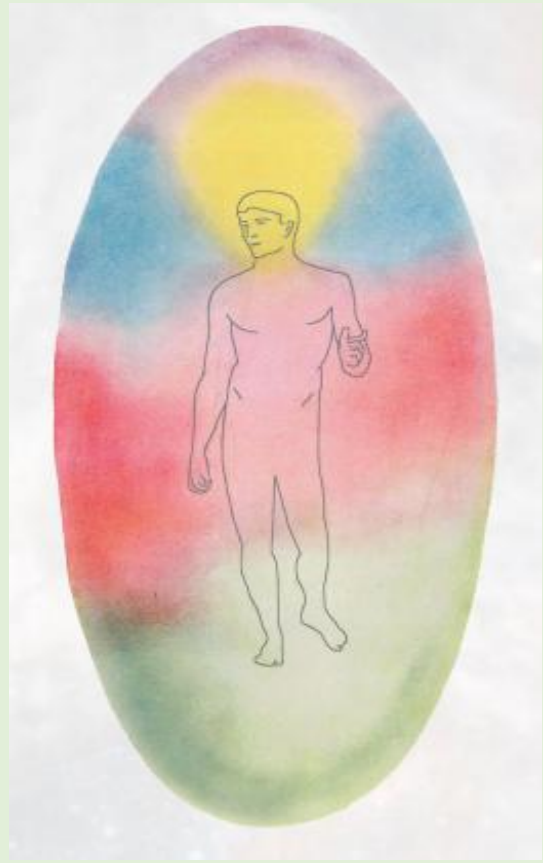
Az Ātmának és a buddhinak szüksége van egy hordozóra, mondhatnánk katalizátorra is, hogy a teremtetésben működhessen, ahogyan a Szentlélek közvetíti az Atya impulzusát a Fiúnak. Az Ātma impulzusát a buddhi, a járműve sugározza ki. Az Ātma és a buddhi együtt tehát egy kettősséget alkotnak, amelyet Monádnak, más néven zarándoknak neveznek. Az Egynek ez a két aspektusa adja aztán az élet és a forma kettősségét. Maga a Monád személytelen, jellemzőktől mentes, és így kevés hasznunkra van, hacsak az isteni impulzust a tudat (manasz) nem szívja magába és nem tükrözi vissza. Ez hozza létre tehát az Egyéniséget.

Személyiség és egyéniség

Tudatunkat nagyon leegyszerűsítve úgy képzelhetjük el, mint az Egyéniség és a Személyiség kettőset.

A **személyiség** az, akivel azonosulunk, akiről azt hisszük, hogy mi, emberek vagyunk. A persona szó (görögül: színpadi maszk) eredete már jelzi, hogy csak látszatról van szó, egy szerepről, amit eljátszunk. A személyiséget az anyagba merült létezés világa alakítja. Az a világ, ahol a Monádnak el kell játszania a szerepét, ahol a zarándokoknak el kell indulniuk az útjukon. Ez az anyagba merült világ azonban nagyon dominánssá vált, és úgy tűnik, hogy amaszkatvete az azt viselő színész szerepét.

Ha alaposan megfigyeljük magunkat, kiderül, hogy ez a személyiség nagyszámú al-személyiségből áll, amelyek mindegyike a saját szerepét játssza, akár a kāma aspektusai befolyásolják, akár nem. A személyiség önképe, ön-azonossága kultúrához kötött és különösen erős. Mindent megtesz azért, hogy ne veszítse el az irányítást, és nem enged teret az Egyéniségnek. Éppen a személyiséggel való azonosulás az egyik akadály a spirituális úton. Azok, akik ezt az utat választják, felismerik, hogy a személyiséget, annak minden „trükkjével” együtt, nagyon szemmel kell tartaniuk. A spiritualitás felé vezető úton az egyik buktató éppen az, hogy az erősödő személyiség ezen az úton azt hiszi, hogy már jelentős lépéseket tett, eltölti a büszkeség, önelégültté válik.

E fejezet elején HPB megemlíti, hogy különböző hullámhosszokon működünk. Tudatunk rezgéseit a tisztánlátók látják. Az ebben az asztráltestben megmutatkozó vágy nagyon erősen a tudat által vezérelt. Hasonlítsuk össze a 4. fejezetben szereplő ábrával. A fejet körülvevő sárga fény az értelmet jelképezi.

A kép forrása: C.W. Leadbeater, Látható és láthatatlan ember

Az Egyéniség (kauzális test) akkor keletkezik, amikor a tudat (manasz) nyitott a buddhi hatására, és így képes felemelő tapasztalatokat adni a Monádnak. Ily módon a Monád zarándokútja gazdagodik, az Abszolúttal való tudatos újra egyesülés felé vezető úton. A személyiség ekkor az egyéniség szolgájává válik a tapasztalás területén. Az Egyéniség nem tartalmazza a személyiség elemeit.

Az Egyéniség által motivált cselekvésekre jellemző, hogy az eredmények felszabadítóak, gyógyítóak, míg a személyiségből származó cselekvések előítéletesek, eredményei korlátoznak, megkötnék, rögzítenek bennünket cselekvéskori állapotunkban.

Egy vizualizációs gyakorlat

Képzeld el, hogy egy városban állsz. A város a te mindennapi életedet jelképezi, annak minden zűrzavarával, vonzó erejével, taszításával és így tovább. Ezután úgy döntesz, hogy lemész egy csendesebb völgybe, ahol elgondolkodhatsz az életeden. Szánj egy kis időt arra, hogy ez egy tiszta képpé formálódjon elmédben.

Egy adott pillanatban egy finom vágyakozást, egy hívást érzekelsz, ami kíváncsivá tesz. Úgy döntesz, hogy elhagyod a völgyet, és egy folyóhoz közelítesz, amelynek partján egy evezős csónak áll. Beülsz a csónakba, és evezni kezdesz. Észreveszed, hogy emlékeid gyakran visszahúznak a völgyedbe, annak minden vonzásával, sürgetésével, de akaratodat használva úgy döntesz, hogy továbbmész. Aztán megérkezel a túlsó partra, egy úttalan, mély csenddel teli földre, ahol megfigyelőként, ítélkezés nélkül bolyongsz. Egy dombon megpillantasz egy kis templomot, ahová belépsz. Úgy érzed, itt megszentelt helyre léptél, ilyen légkört tapasztalsz és ott maradsz egy darabig. Lehet, hogy elmédben egy üzenetet kapsz, egy képet, néhány szót, levelet vagy a kommunikáció bármely más formáját. Ezután úgy döntesz, hogy visszatérsz és megismétled az élményt.

A csónakkal átkelés már sokkal könnyebbnek, ellenállás nélkülinek bizonyul.

Visszatérve a völgyedbe, majd később a városodba még mindig magaddal viszed ezt a megszentelt helyen tapasztalt érzést és a kapott üzenetet. Ez az élmény olyan adalékokkal gazdagíthatja az életedet, amilyeneket máshol nem találsz.

Itt befejezed a vizualizációs gyakorlatod.

Megjegyzés a gyakorlathoz:

A vizualizáció egy olyan hely, ahová mindig el lehet menni. Lehet, hogy más útvonalat, más megfogalmazást szeretnél, hogy megtaláld a tudatosságod szent helyét.

Szánj egy kis időt arra, hogy rátalálj, de légy tudatában annak, hogy a szent helyed nem egy szabadulószoza.

Megfontolandó kérdések:

1. Figyelje meg személyes kapcsolatait. Felszabadítóak, kreatívak vagy megkötőek? Az első eset az Egyéniségből, a második a személyiségből származó tapasztalatra példa. Egyik sem jobb, mint a másik(!), mindkettőnek megvan a maga funkciója. Fontos megfigyelni a különbséget.
2. Van-e szabad akaratunk? Ha igen, hogyan írná le? Tudatunk mely aspektusai vesznek részt benne?
3. Meg tud-e határozni egy olyan helyzetet vagy élményt, amikor a tudata különböző aspektusai közül valamelyik dominált a többivel szemben?

Egy tanítvány elmegy egy zen tanítóhoz, hogy útmutatást kérjen.

Válaszul a tanító tölt egy csésze teát, és csak önti tovább a teát az után is, hogy a csésze megtelt.

Ezt látva a tanítvány felkiált: „Mester, hagyd abba, a csésze már tele van!”.

Erre a tanító így válaszol: „Így van ez az tanításokkal is. Addig nem lehet őket átadni, amíg a fejed tele van”.

4 Karma és Reinkarnáció

A karma szó a szanszkrit nyelvből származik, és cselekvést jelent. A legtöbb világvallásban e szóval a cselekvés hatására utalnak, mint például:

„Mert aki a testnek vet, az a testtől romlást arat, aki pedig a Léleknek vet, az a Lélektől örök életet arat”. (Pál apostol, Gal. 6.8).

Nem világos, hogy ezek a kijelentések a karma törvényére vonatkoznak-e, és különösen nem a reinkarnációval kapcsolatban. A teozófiai irodalomban a karmára úgy hivatkoznak, mint „a legmagasabb törvényre”, a kozmosz minden más törvényének forrására és eredetére, a hatás-ellenhatás törvényére. Ez az ok és okozat kozmikus törvénye, amely fizikai, mentális és spirituális szinten is mindig érvényesül, ha a dolgok harmóniája megbomlik. Egyszerűen fogalmazva, a karma az egyensúly helyreállításának törvénye, a hajtóerő, amely végül a teljes harmónia állapotába vezet, a fizikai, mentális és a szellemi világban. A karma törvényét rendkívül magasztos intelligenciák irányítják, akiket Lipikáknak vagy a Karma Urainak neveznek, és Akik a karmikus hatások mintegy a feljegyzői. Ezeknek az angyaloknak az a feladatuk, hogy előmozdítsák a fejlődést a fizikai, érzelmi, mentális és szellemi világokban.

Mi hozza létre a karmát?

Bár a karma egy személytelen törvény, valójában az emberiség az, aki a gondolatok és az azokból következő cselekedetek révén okokat teremt, és ezáltal a törvényt érvényre juttatja. A teozófiai kutatások kimutatták, hogy gondolataink rezgéseket, formákat hoznak létre, amelyeknek saját energiájuk van.

Ezek a tisztánlátók számára látható gondolatformák a mögöttük lévő

Vegyük észre, hogy az asztrális test hátterét átmenetileg elhomályosítja az érzések áradata, míg a tüzes vörös villanásokként megjelenő erős és élénk gondolatok rosszindulatot és rossz szándékot mutatnak. Az így kisugárzott energia karmát hoz létre.

A kép forrása: C.W. Leadbeater, Látható és láthatatlan ember

energiától függő mértékben tartós életet élnek. A legfontosabb szempont mindenekelőtt a cselekedetek és gondolatok indítéka. Ha a gondolatok és cselekedetek az Egész harmóniáján alapulnak, az összkép javát szolgálják és ezért önzetlen természetűek, akkor a hatás harmonikus lesz („jó karma”). Ha azonban az okok abból a vágyból fakadnak, hogy valamit személyes haszonszerzés céljából, netán mások kárára megszerezzünk, önző természetűek, megzavarják a harmónia törvényét és a hatás diszharmonikus lesz („rossz karma”).

A törvény az egyensúly helyreállítására ösztönöz minket

A karmáról azt mondják, hogy a legnehezebben érthető törvény. Ezért van az, hogy tanácsos kerülni a mások karmájáról való könnyelmű ítéletalkotást. Ennek ellenére megtanulhatjuk, hogyan működik, ha objektíven megfigyeljük saját életünket. A karma törvénye mindig úgy működik, hogy a harmónia helyreállítására és az egyensúly fenntartására ösztönöz minden szinten. Objektíven szemlélve a törvény a bölcsességen, együttérzésen és szereteten alapul. Egy mélyreható nevelési folyamat eszköze, amely a személyiségében élő emberi lényt spirituálisan fejlett lénné érleli. Minden gondolat és cselekedet a neki megfelelő hatást váltja ki. A karmának az egyénre kellemetlen hatása lesz, ha a cselekedet önző indítékból ered, míg harmónia nagy törvénye az önzetlenségen alapul.

Az egyetemes törvény minden szinten működik

A karma egy univerzális törvény, amely mindent helyreállít az egyensúlyban, nem csak egy egyén szintjén, hanem csoportokon, szervezeteken, nemzeteken, kontinenseken és az egész világon is.

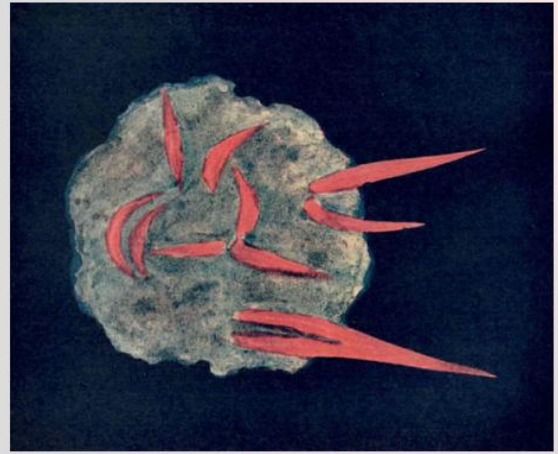
A világ szenvedése, az osztálykülönbségek, a férfiak és nők közötti, valamint a gyermekekkel szembeni egyenlőtlen bánásmód, a munka és az életlehetőségek, a tőke egyenlőtlen elosztása kétségtelenül a karmával függ össze. Ahogyan azt a második fejezetben kifejtettük, a teozófiai tanítások alapelve az egész létezés Egysége. Ez azt jelenti, hogy minden egyes ember és minden létező elválaszthatatlanul egy része az Egységnek, és ezért elválaszthatatlanul kapcsolódik mindahhoz, ami a világban, mint nagy egészben történik. Ez azt is megmutatja, hogy nem tudjuk magunkat leválasztani a kollektív szenvedésről és annak feloldásáról. Bármilyen történik a világban, minden egyén globális polgárként kapcsolódik hozzá, és részben felelős is érte. Ugyanakkor, amikor egy egyén felülemelkedik a saját személyes hiányosságain, annak hatása van az egészre. Az a gondolat, hogy

a nagy egésznek egy különálló része vagyunk, csak illúzió. Valójában ez az elkülönültség képzet egy durva téveszme, ami egyben karmát is teremt.

Az evolúció mindig előremutató

Az evolúció folyamatában mindig van egy előre törekvés. A Monád

-a zarándok- a természet minden területén fejlődésen, kibontakozáson megy keresztül. Elsőként áthalad az ásványi, a növényi, majd az állati birodalmakon, megtapasztalja ezeket a létformákat, hogy azután a zarándoklat az emberi létformában folytatódjon, míg végül eléri az isteni állapotot. Az ezoterikus filozófiában világossá válik, hogy ezen az úton soha nincs visszalépés. Így, amikor a fejlődés emberi szakaszát elérjük, már nincs visszatérés az állati létformák alacsonyabb szintjére. És bár az univerzumban minden a karma törvénye alá tartozik, kauzális karma csak az emberi létformához kapcsolódik. Hiszen csak az emberi lényeknek van elméjük és ebből eredően erkölcsi érzékük, és csakis ez az, ami minden embert felelőssé tesz a cselekedeteiért, és így saját a karmájáért.

Annie Besant, C.W. Leadbeater,
Gondolatformák

Mely tudatállapotok kapcsolódnak a karmához?

Amint azt az előző fejezetben kifejtettük, az emberben két összetett aspektus létezik: A halandó személyiség és a magasabb, isteni, személytelen Egyéniség. A szellemi rész a spirituális, intuitív lélekből (Ātma-buddhi) és a bölcsesség-elméből (buddhi-manasz) áll. Az Ātma mint az Egyetemes egy sugara valójában nem tartozik a lelki részhez, hanem elválaszthatatlan sugara az egyetemes vagy Egyetlen ÉN-nek, az Abszolútnak. Sem a Ātmára, sem a buddhira nincs hatással a karma. Attól a pillanattól kezdve, hogy az emberiséget felruházta az evolúciós folyamat elmével, avagy manasszal, az egyén felelős a saját gondolataiért és tetteiért, a személyiség minden érdeméért és hiányosságáért, és így a karmáért is. A buddhi és a manasz együtt, a karmikus impulzusok révén kapcsolódnak a személyiséghez, minden egyes, a Földön megélt inkarnáció során.

Karma és reinkarnáció

A karma törvénye elválaszthatatlanul kapcsolódik a reinkarnáció törvényéhez. Az a tény, hogy a karma több életen át és több életen keresztül működik, érthetővé teszi az életet.

Annie Besant, C.W. Leadbeater, Gondolatformák

Minden Egyéniséget az egymást követő születések során az előző életekben kialakult tulajdonságok, felhalmozott jellegzetes vonások alakítanak ki. Ezek a jellegzetes tulajdonságok, az úgynevezett skandhák, a mentális, érzelmi, pszichikai és fizikai tulajdonságok különböző csoportjainak megfelelő rezgések együttesei. Ezek a rezgések az életek során folyamatosan változnak, többek között többek között a fokozatos szellemi megvilágosodás, a megszerzett tapasztalatok és az öregedés miatt. A halál után egy nyugalmi időszak következik, és a skandhák mintegy a mennyei világ (devacsán) küszöbén maradva várakoznak, amíg el nem jön az új testet öltés ideje, azaz egy új tevékenységi időszak.

Az új inkarnáció az előző életek eredménye.

Hogy az új személyiségnek az elmúlt életekből eredő karmikus következményekkel kell-e szembesülnie, vagy hogy ezek már magának a születésének a körülményeit is befolyásolják-e majd, az nagymértékben függ a karma törvényétől. A karma a vezérlő erő, az az előző életek gondolatainak és cselekedeteinek eredménye, és a „rég” skandhákból keletkeznek az új tulajdonságok, amelyek majd az új skandhákat alkotják, amik formálják az új személyiséget. Valójában tehát mi magunk teremthetjük meg a saját valóságunkat, a saját gondolkodásunkat, és a saját sorsunkat, jövőnket életünket. Mi a saját magunk termékei vagyunk. Egy élet mindig egy vagy több előző élet következménye. A karma és a reinkarnáció törvényeinek ismerete teszi lehetővé, hogy tudatában legyünk befolyásunknak a saját sorsunkra. A karma és a reinkarnáció így olyan eszközök, amelyeket a zárándoklelkek felhasználhatnak a növekedésükhöz. (A reinkarnációról bővebben a következő fejezetben).

Megváltoztatható-e a karma?

A karmáról szóló fejezetben logikusnak tűnik, hogy felmerül a kérdés, hogy a karma megváltoztatható-e. Bár magát a törvényt nem

lehet számunkra kedvezőbbé tenni vagy hatása alól kibújni, a jelen és a jövő karmáját befolyásolhatjuk a működésére vonatkozó felismerésekkel és a mai döntéseinkkel, egyfajta belső átalakulás folyamatával. Mindent saját erőfeszítéssel kell megszerezni, mind egyéni, mind csoport szinten. Ebben az összefüggésben fontos megjegyezni, hogy az ezoterikus tanítások azt állítják, hogy egyetlen rossz ok tudatos megoldása nem csak egy, hanem számos rossz következményt fog megszüntetni. Lehetőségünk van arra, hogy önmagunkat megfigyelve a magasabb szellemi énünk nézőpontjából, megismerjük az elme sajátos működését. Ezáltal finomíthatjuk és átalakíthatjuk gondolkodásunkat oly módon, hogy az összekapcsolódjon a buddhival, az intelligens, összképet látni képes irányító erővel. Ez segíthet felismerni az emberiség egyetemes testvériségét, és elősegíti, hogy minden emberi lény szabadságban és egyenlőségben élhessen. Ez a spirituális látásmód valamennyiünket képessé tehet arra, hogy a helyes utat választva, az egyetemes törvényekkel összhangban cselekedve éljünk.

Világos példák: Németország és Dél-Afrika

Egy világos példa erre, hogyan reagált Németország a II. Világháború alatt keletkezett nehéz karmára. Az ország egésze őszinte belső átalakuláson ment keresztül, annak minden érzelmi és mentális aspektusával együtt. Teljes felelősséget vállalt, és megpróbálta jóvá tenni, amit csak lehetett. Ennek eredményeként, bár a karma még mindig jelen van, hiszen a múltat nem lehet megváltoztatni, a karma kétségtelenül sok energiát veszített. Ez egy döntő változás.

Egy másik példa Dél-Afrika Nelson Mandela alatt, ahol Desmond Tutu érsek vezette az Igazság és Megbékélés Bizottságát. A karmával való bánásmódnak ezek a példaértékű módjai sajnos ritkák az országok között, de ezek a ragyogó példák jól alkalmazhatók lehetnek a személyes életünkre is.

Az energia, amelyet diszharmonikus cselekedeteink révén teremtünk, és amely nehéz karmát okoz, sokat veszíthet visszahatásából, ha teljes felelősséget vállalunk tetteinkért, és végig megyünk a kapcsolódó érzelmi és mentális folyamaton. Akkor, ha lehetséges, meg kell próbálnunk jóvá tenni, amit tudunk. A 2. fejezetben bemutatott Nagy Hermészi Axióma szintén utal a belső és külső, a nagy és a kis folyamatok közötti kapcsolatra: „Amilyen a belső, olyan a külső is; Amilyen a Nagy, olyan a Kicsi is;”

Megfontolandó kérdések:

1. Felismeri a német/dél-afrikai példa egy részét a saját életében? Hogyan birkózott meg vele?
2. A jó karma összhangban van az evolúció isteni tervével. Próbáljon meg betekintést nyerni az egyetemes törvényekbe tanulás és meditáció révén.
3. Figyelje meg, hogyan cselekszik, befelé és kifelé, ahelyett, hogy folyamatosan a külső késztetéseket követné.
4. Úgy találja, hogy a karma törvénye korlátoz vagy felszabadít? Befolyásolta-e ez már a viselkedését, és hogyan fogja befolyásolni a jövőbeli cselekvését?
5. Vannak olyan képességei vagy tehetsége, amelyekről gyanítja, hogy múltbeli életekből származnak?
6. Most nagyobb felelősséget érez az életéért?
7. Milyen leckéket tanult meg ebben az életben, mi az, amit tagad?
8. Idézzze fel, hogyan gondolkodott ezt megelőzően a karma fogalmáról. Másképp látja most ezt a fontos fogalmat?
9. Mit ismer fel a saját életében a karma elemeiként, ahol még helyre kell állítani az egyensúlyt?
10. Hogyan tapasztalja meg a karma mögött rejlő hajtóerőt? Szeretetteljes ez az erő, vagy nehéz felismerni?

5 A halál és az újabb testet öltés közötti időszak

Túlvilág: A vágyunk lenne e gondolat szülője?

A születés, növekedés, teljes kibontakozás, majd a leépülés és halál folyamata az élet egyik nagy körforgása, amely a természet minden szintjén, az atomtól az univerzumig zajlik. A természetben az élet és a halál felismerhető. A folyamatok nem hirtelen a semmiből keletkeznek, és nem tűnnek el a semmibe. Valami már eredendően jelen van, valami megmarad, általában egy másik, finomabb anyagú szinten. A spirituális hagyományok azt mutatják, hogy ez a helyzet az emberi élettel is, hogy egy másik anyagi szinten van egy bizonyos fokú túlélés a halál után. Felmerülhet a kérdés, hogy vajon ezt az „ígéretet” nem az az alapvető vágyunk motiválja-e, hogy a halál után „valami” maradjon belőlünk és szeretteinkből. Ez a „valami” aztán a mennybe jut, vagy egy hosszú reinkarnációs folyamaton megy keresztül. Ez a visszatérés a Földre összhangban lehet egy emberi vággal, valamint azzal a vággal, hogy fontos személyeknek tekinthessük magunkat a korábbi inkarnációkban. Hány „Napóleon” vagy „Kleopátra” járkal most is közöttünk? Ez még azt is jelentené, hogy jelentőségük csökken! Ennek azonban semmi köze a spiritualitáshoz. A lélek utazása a belső növekedéssel, és nem a társadalmi ranggal kapcsolatos. A teozófia mély spirituális perspektívából vizsgálja ezt a témát, és kritikus megjegyzéseket tesz a felszínes szükségletekről.

Halálközeli élmények

Sokan vannak közöttünk olyanok, akik halálközeli élményeket tapasztaltak meg. Ezek hasonlóságokat mutatnak azzal, amit a teozófiai kutatások mutatnak. Általánosságban elmondható, hogy az első élmény egy sötét tömörödés vagy alagút, gyakran egy ragyogó fénnel a végén. Ezután az ember a fény és szabadság világában találja magát, amelyben egy „fénylény” érzékelhető, aki tökéletes megértést és szeretetet sugároz magából. Az (élményben érzékelt) idő nagy részében mélységes béke és boldogság érzése tapasztalható. A tudat ezután spirituális szempontból fókuszra vált, az ezt átélők a fizikai testet gyakran távolinak, tőlük leválnak érzékelik, néha szeretteikkel és orvosokkal körülvéve, akik e testtel vannak elfoglalva. Gyakran megfigyelhető a jelenlegi életek gyors áttekintése. Sokan megértik, hogy vissza kell térniük, hogy bizonyos dolgokat befejezenek ebben az inkarnációban.

A haldoklás folyamata ezoterikus nézőpontból szemlélve

Az ezoterikus hagyományok azt tanítják, hogy a tudat a halál után több szakaszon megy keresztül, mielőtt újra testet öltene. A halál pillanatában elszakad az „ezüstsál” a fizikai test és a tudat többi aspektusa között. A három alsóbb princípium, a fizikai test, az élet princípiuma (prána) és annak hordozója (az asztrális test) eltűnik. Éber tudatosságunk időfogalmai szerint néhány másodperc alatt életünk leperreg belső látásunk előtt, és a halálkor felmerülő legerősebb gondolatok jelentősen befolyásolni fogják a következő testet öltésünket.

A halál folyamata

Az érzések asztrális síkja felé

Amikor elválik a fizikai testtől, a tudat többi aspektusa átkerül az asztrális síkra. Ez a félig-meddig fizikaihoz kapcsolódó, érzés-orientált világ számunkra láthatatlan. Komoly mozgósító erőkkel rendelkezik, amelyek magukban foglalják a vágyakat is.

Az érzelmi élmények tapasztalásai ebben az asztrális síkban még intenzívebbek, mint a fizikai testben töltött élet során, mivel mentesül a fizikai anyag tehetetlenségéből eredő rezgéseket csillapító hatásától. Egyrészt ez azt jelentheti, hogy a vágyakat itt intenzívebb formában éljük meg, másrészt pedig a nagy kreativitás helye is. Azt mondják, hogy az ember olyan környezetben találja magát, amely nagyban összhangban van az élet során megélt preferenciákkal. A művészek a legszebb műveket itt alkotják, spirituális beállítottságú emberek inspiráló személyekkel találkoznak felemelő helyeken, utazók olyan helyeket látogatnak meg, amelyeket mindig is szerettek volna meglátogatni stb. E közben egy fokozatos megtisztulási folyamat zajlik le, amíg e tudathordozónkban a befejezett élet során felhalmozódott energia ki nem merül. Ez időbe telik, különösen, ha az élet során megtapasztalt érzések intenzívek voltak. Azok, akik viszonylag tiszta életet éltek, úgy tűnik, képesek másokon segíteni a megtisztulás ezen folyamata során.

A második halál

A fenti a megtisztulási folyamat lezárultával következik be a második halál, amely elválasztja tudatunk értékes és kevésbé értékes elemeit. Az elhaltnak az érzelmi világban egykor használt „asztrális burka” és a hozzá kapcsolt, általa teremtetett gondolatok (káma manasz) fokozatosan felbomlanak, hiszen tartósan nem létezhetnek a három magasabb princípiumtól – Ātmá, buddhi, felső manasz- elválasztva. Az így visszamaradó burkok azok a „szellemek”, amelyekkel a médiumok kapcsolatba kerülhetnek. Valójában ez igencsak nemkívánatos kapcsolat, mert a – pusztán az elhalt ember személyiségének alsóbb összetevőit – tartalmazó burkot az így kapott energia annak természetes élettartamán túl mesterségesen fenntartja.

Mit viszünk magunkkal?

A fennmaradó tudatállapotok folytatása attól függ, hogy spirituális szempontból hogyan éltünk. Személyiségünk azon aspektusai (gondolkodás, érzés, érzelem), amelyek spirituális tapasztalatokká alakultak át, Monádunk tapasztalatainak tárházát gazdagítják. A Monád (Atman-buddhi), amelyet az élet egységéből (buddhi-manasz) származó tiszta gondolkodási aspektusok gazdagítanak, átkerül a devacsán által jelzett tudatsíkokra. Másrészt, ha nincs tudatos „híd” a személyiség és a Monád között, amelyen keresztül a Monád releváns tapasztalatokat szerzett, akkor valójában nem beszélhetünk tudatos inkarnációról. A halál után aztán kevés marad meg a múltbeli személyiség tapasztalataiból. Metaforával élve: a csepp visszaolvadt az óceánba, és az óceán egy új cseppet alkotott, kevés változás után. A vélemények megoszlanak abban a tekintetben, hogy ez utóbbi a szabály vagy a kivétel. Egyes kutatók szerint a legtöbb ember tudattalan, „lélektelen” életet él, így semmilyen spirituálisan hasznos, pozitív élményt nem adnak Monádjuknak. Más kutatók úgy vélik, hogy a személyiségnek szinte mindig vannak spirituális értelemben pozitív tapasztalásai, amelyeket a Monád „magához tud venni”.

Pihenés a devacsánban, azaz a mennyei világban

A devacsánban minden, az alacsonyabb tudat állapotokhoz kapcsoló kötelék megszűnik. A Monádunk egy boldog, „mennyei” környezetben van. Minden erénye és jóra törekvése körülveszi, de a személyiség zavaró elemei nélkül. Idővel aztán ismét felmerül bennünk a késztetés, hogy új tapasztalatokat szerezzünk a világban. Új

ciklust kezdünk hát egy új fizikai testben megszületve. Ehhez pedig vonzódni fogunk a korábbi inkarnációkban teremtett körülményekhez. A devacsánban az elmúlt életek tapasztalatainak lényeges elemei asszimilálódnak és átkerülnek a következő testet öltésbe, mintegy átszőve, „megtermékenyítve” ezeket a devacsáni időszak spirituálisan magasabb rendű eszméi által.

A halál és az új inkarnáció közötti idő hossza

Két inkarnáció közötti időszak lehet nagyon rövid (kisgyermeknekél vagy korai halál), de nagyon hosszú is, akár 3000 év is. A hossza egyénenként nagymértékben változik, attól függően, hogy milyen életet éltek. Az idő csak a gondolkodás szintjén létezik, tehát a devacsán állapotában úgy, ahogyan mi éber tudatunkban ismerjük, az idő nem létezik. A reinkarnációs folyamatban rejlő növekedés ténye a fontos, az egy-egy ciklus időtartamáról szóló viták valójában értelmetlenek.

A mindent befogadó szeretet megmarad

A tiszta, spirituális szeretet nemcsak az emberi szívből fakad, hanem az örökkévalóságban gyökerezik. Ez a szeretet halhatatlan, mert ez az a teremtető erő, amely összekapcsolja a tudatot és az anyagot. Ez a szeretet akkor tud a legjobban hatni, ha a személyiség vágytermészete nem vesz részt benne. Ez a buddhi, a szeretet-bölcsesség, az élet Egységének, igazi intelligenciájának aspektusa. Az ilyen szeretetnek mágikus, isteni ereje van, amely visszatér az élőkhöz. H.P. Blavatsky szerint a karma azt jelenti, hogy mindazok, akik ilyen szeretetet éreznek egymás iránt, ismét ugyanabba a családba vagy baráti társaságba születnek.

Múltbéli életek emlékei

Az emberek néha azt hiszik, hogy vannak emlékeik egy múltbéli létezésről. Ezek gyakran nagyon hitelesnek tűnnek. Vannak olyan múltbéli életek emlékei is, amelyeket valójában bizonyítottak. Mindazonáltal itt egy kritikai megjegyzést kell tenni. Pontosan a teozófiai tanítások jelzik, hogy a halál után a tudat elemei egy ideig asztrális burokként megmaradnak, miközben a Monád már „továbbment” a devacsánba. A múltbéli életek emlékei ugyanúgy eredhetnek ilyen burkokkal való pszichikus kapcsolatból az asztrális, anyaghoz kötött szinten, vagyis valószínűtlen, hogy

ezek közléseinek bármi közük legyen a mi saját múltbéli életünk történéseihez. Valójában örülnünk kellene, hogy nem emlékszünk a múltbéli életeinkre azok minden problémájával együtt. A jelenlegi életünk már így is épp elég kihívást jelent számunkra. A reinkarnáció fontos a személyes fejlődésünkhöz, amely meghatározza a jövőnket. A múltbéli életekbe való beleásás talán kielégítheti kíváncsiságunkat, de nagyon kevésbé járul hozzá a spirituális fejlődésünkhöz.

Segítségnyújtás a halál idején

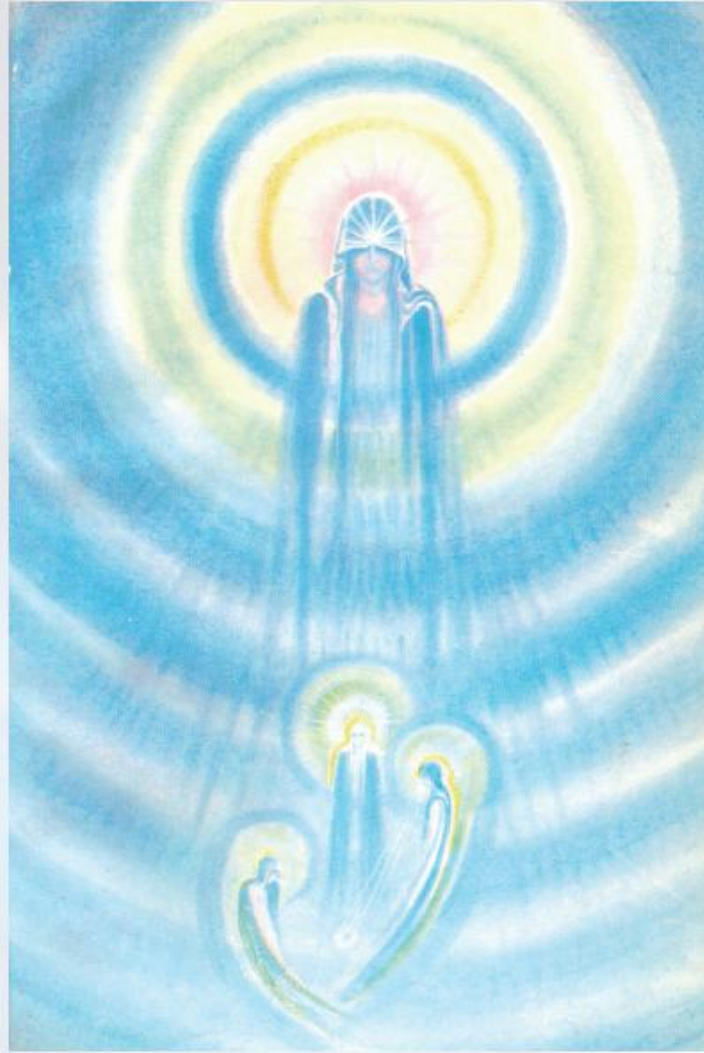
Fontos, hogy a halál pillanatában segíthessük a távozó lelket azzal, hogy amennyire csak lehet, biztosítsuk, hogy az átmenet a lehető legnyugodtabb és legbékésebb légkörben történjen. Azoknak, akik már elhunytak, segíthetünk további útjukon szeretetteljes meditációval vagy imákkal. A Tibeti Halottaskönyv és más szövegek elmagyarázzák, hogy az elhunyt számára nehezebbé válik alkalmazkodni ehhez az új szakaszhoz, ha továbbra is a bánatban és a gyászban megragadva ragaszkodunk hozzá. Természetes, hogy szomorúságot érzünk, sőt egészségtelen elnyomni azt. Azok, akik a halál eseményét a születés és halál természetes körforgása részének tekintik, és hisznek a tudat halál utáni tovább-élésében sőt fejlődésében azt tapasztalják, hogy a bánatuk fokozatosan csökken.

A felkészülés segít, hogy a halálra, mint „végső beavatásra” tekintsünk

Érdemes magunkban egy átfogó képet felépíteni a halál folyamatáról, és ebben az ezoterikus hagyományokból származó információk hasznosak lehetnek. Úgy tűnik, hogy a haldokló személy elvárásai nagyban befolyásolják a halál utáni élményeket. A haldoklási folyamata összehasonlítható egy beavatással. Végül is egy beavatás is mindig egy új életszakasz nyitánya, amelyben tisztább képünk van az univerzális törvények működéséről. Megkönnyíthetjük ezt a folyamatot azzal, hogy felkészülünk rá, hogy olyan életet élünk, amely figyelembe veszi a változásokat, hogy nyitottak legyünk az emberi lét mélyebb, örök aspektusaira. Ha azonban az emberek életük során szilárdan hiszik, hogy nincs élet a halál után, akkor halálukkor magukkal viszik ezeket a gondolatokat, és ezáltal bonyolultabbá teszik a folyamatot. A meditáció segíthet megerősíteni a kapcsolatunkat valódi belső énünkkel, és megkönnyítheti ezt az átmenetet.

A születés egy új teremtés

Az ezoterikus hagyomány kevésbé részletesen foglalkozik a születéssel, de egyértelmű hasonlóságok fedezhetők fel a kozmosz és az emberiség teremtésével. Azt jelzi, hogy egy élet-impulzus indul útjára, amely maga köré vonja a múltbeli életek karmájának anyagát, a skandhakat. Ezután a Monád egy számára alkalmas jármű, hordozó vagy test felépülésére vár, ami eszköze lesz az új élet tapasztalatainak begyűjtéséhez. Közvetlenül a születés előtt a Monád látomás formájában áttekinti eljövendő életének lényeges, forduló pontjait. A skandhák energiái befolyásolják az új inkarnáció körülményeit, és fokozatosan beolvadnak az új egyén jellemébe, személyiségébe. Az egyik teozófiai elképzelés az, hogy a karma és a skandhák által szabott korlátokon belül a Monád döntéseket hozhat a születési környezettel kapcsolatban, akár a saját szüleivel is. Ezenkívül a szülők inspirációt kapnak, hogy megtalálják a megfelelő nevet az új személyiség számára. A kutatóknak eltérő nézeteik vannak arról a pillanatról, amikor a tudat kapcsolatba lép az új testtel. Egyes vélemények szerint ez a fogantatás, mások szerint a születés pillanata, de vannak, akik szerint ez később jön el. A teremtesi folyamattal összhangban valószínűnek tűnik, hogy ez egy fokozatosan történik meg, hogy a személyiség aspektusai folyamatosan „inkarnálódnak”. Ez megfigyelhető a gyermek születést követő fejlődésében is. A folyamat első fázisa csak a hetedik év környékén fejeződik be, amikor a gyermek fizikai teste kezdi végleges formáját mutatni, és önismerete is jelentősen megnő, ezáltal kialakul benne a személyes én alapja.

Születéskor angyalok segítenek minden egyénnek az új test felépítésének kettős folyamatában.

Geoffrey Hodson, Az Istenek birodalma

Összefoglalás: a Nagy Utazás

Az ezoterikus hagyomány szerint mindannyian az Egyetlen Láng egyéni szikrái vagyunk, a Forrásé, amelyből jövünk és amelyhez visszatérünk. A hagyomány azt tanítja, hogy az életek között a lélek kivonja a lényegét a múltbeli élet tapasztalataiból, és asszimilálja azokat. Végül a lélek tudatos entitásként tér vissza a nagy Forráshoz vagy a bennünk lakozó Szellemhez. Minden földi élet közelebb visz minket az utazás végéhez, amikor is az egyéni lélek megszabadul a születés és halál körforgásából. „Gondoljuk azt, hogy az Én minden egyes élete a Földön egy estének felel meg színház színpadán. Az egyik este a színész, vagyis az Én Macbethként jelenik meg, a következő este Shylock-ként, a harmadikon Rómeóként, a negyediken Hamletként vagy Lear királyként, és így tovább, amíg az inkarnációk teljesciklusán keresztül nem ment. Az Én élet-zarándoklatát egy természet szellemként, egy Arielként vagy Puck-ként kezdi meg, azután „néma szerepeket” kap, mint egy szolga, egy katona vagy a kórus egyik tagja. Később már „beszélő szerepeket” kap, főszerepeket játszik, közbe iktatva néhány jelentéktelen szerepet, végül pedig Prosperóként, a *mágusként* vonul vissza a színpadtól.” (H.P. Blavatsky, Kulcs a Teozófiához, 44. oldal.)

Megfontolandó kérdések

1. Próbálja meg kideríteni, miért alakult úgy az élete ahogy. Vajon lehet-e valamilyen oka a születése körülményeinek?
2. Egy tágabb perspektívából nézve a jövőre vonatkozóan miként adhat reményt ez a látásmód?
3. Ahogy említettük, az életünk során felmerülő gondolataink és törekvéseink befolyásolják a halál utáni lét első fázisát. Próbálja meg elképzelni, mit szeretne magával vinni, megtapasztalni, amikor majd nem korlátozza tovább a jelenlegi fizikai környezete.

Fogalmak magyarázata

Antaḥkaraṇa (szanszkritul Antaḥ: belső, karaṇa: eszköz). A kifejezés magyarázata filozófiai iskolánként változó. H.P. Blavatsky a következőképpen írta le: „Az Antaḥkaraṇa az alsó manasz azon része, amely egy a Felsőbbel, a lényeggel, amely megőrzi tisztaságát; ebben rögzül minden jó és nemes törekvés, és belőle erednek az alsó manasz felfelé irányuló energiái, azok az energiák és tendenciák, amelyek a devacsáni tapasztalataivá válnak.”

Asztrális test Az (emberi) tudat azon aspektusa, amely az érzésekhez, érzelmekhez kapcsolódik. A kāma vagy vágy természet hordozója az emberben. A tisztánlátók gyakran „sugárzóként”, latinul astralis-ként írják le.

Asztrális sík Közvetlenül a fizikai sík felett helyezkedik el, az első és a második halál közötti síkon, ahol az „anyag” a devacsán és az új személyiség felépítése között gyűlik össze a születés előtt.

Asztrális burok A halottak asztrális maradványa a „második halál” után, amikor a tudat visszavonul a devacsánba. Egy ideig még őrzi az elhalt személy élete emlékeinek töredékeit halál után is.

Ātma (szanszkrit, ātman: én). Vagy az an- („lélegzik”, a- „mozog”, vagy a vā „fúj” szavakból származik. Az élet lehelete, az egyetemes szellem a természetben és saját lényünkben, a mátrix az univerzumban. Az Upanisadokban az ātmat az emberben rejlő alapvető tudatos elvként azonosítják, és azonos a Brahmannal, a megnyilvánult univerzum mögöttes valóságával.

Ātma-Buddhi Az ātma-buddhi kifejezés a kettős emberi szellem leírására szolgál. Lásd: Monád.

Aurikus Tojás H.P. Blavatsky csak ezoterikus utasításaiban utalt először az Aurikus Tojásra, mivel azt mondta, hogy nagyon szent. Tartalmazza az emberi lény minden princípiumát. Megőrzi az összes karmikus feljegyzést, minden jó és rossz erő tárháza. Ez az ezüst „szál”, amely magára fűzi az emberi lét gyöngyszemeit. Más szóval, minden személyiség spirituális lényege, amely végigkíséri az élet zarándoklatán.

Buddhi (szanszkritul: bud: felébredni, érzékelni, tanulni). A Buddhi, az Atma járműve, fátyla. Spirituális intuícióként, belátásként, megértésként nyilvánul meg, sokkal mélyebb és finomabb, mint a személyiség szintjén működő érvelő, különbségekre koncentráló alsó elme. A lelkiismeret hangjaként, a harmónia, a szépség, az igazság iránti fogékonyságként is megnyilvánul. Amikor az intellektuson keresztül visszatükröződik, bölcsességgént jelenik meg, amikor az érzelmi szint

tudathordozójának magasabb aspektusán keresztül tükröződik vissza, a spirituális szeretet minőségével rendelkezik, amely szintén magában foglalja a bölcsességet.

Devacsán (tibeti, bde ba can: békés, boldogság állapota). A tibeti buddhizmusban a devacsánt Sukhāvatīnak, azaz „Boldog Földnek” vagy a „Nyugati Paradicsomnak” nevezik, ami a boldogság helye két inkarnáció között. Láthatjuk tehát, hogy ez az állapot nem azonos az ortodox kereszténység állandó mennyországi állapotával. Egy alternatív, nem ellenőrzött etimológia szerint a kifejezés a deva, (isteni, angyali lény) és a tibeti chan (régió, föld vagy ország) szavakból származik. A szó szerinti fordítás az „istenek helye” lenne, bár tibeti nyelven szó szerint a „boldogság természetével rendelkező” lenne.

Ezoterikus (görögül, esō-: belül). Belső tanítások vagy tudás, szemben a tömegeknek szóló tanításokkal, amelyeket exoterikus tudásnak neveznek. A kifejezést általában a spirituális vagy vallási tudományágak tanítványainak belső köre számára készült tanokra használták.

Kāma (szanszkrit, kām: vágy, sóvárgás, kívánság, érzéki szerelem). A teozófiai irodalomban a kāma általában a manasszal kapcsolatos, és vágy-elmét vagy érzelmileg töltött gondolatokat jelöl. Mint ilyen, a tudatunk kibontakozásának fontos hajtóereje, képessége.

Karma (szanszkrit, kṛ, pāli, kamma: cselekvés, munka). Legalapvetőbb értelmében a cselekvés és a reakció törvénye.

Lipikák (szanszkrit, ajak: írni). Anyali lények, a karmikus cselekedetek feljegyzői, gyakran a Karma Urainak nevezik őket.

Manasz (szanszkrit, manasz: elme, gondolkodás). A manasz kettős természetű, „felső” és „alsó” manaszra osztották. Míg a felső manasz a spirituális intuícióval (buddhi) kapcsolódik össze, az alsó manasz az a gondolkodó képesség, amely a tudat és a külső, fizikai világ közötti kapcsolatot biztosítja. A manasz a tudatosságunk egyik alapvető aspektusa, amely segít megérteni az emberi „élethullám” zarándokútját övező törvényeket.

Monád (görögül, monosz: magányos). A teozófiai irodalomban a tudat egy egységére, vagy a karmával kapcsolatos entitásra használják. A Monádot gyakran az emberi lényekben az Atma-buddhi megfelelőjének tekintik. A Monád egy járművet (buddhit) használ, szemben a tiszta Atmával, amely egyedül nem tud hatni vagy kölcsönhatásba lépni az alsóbb síkokkal.

Māyāvikus (szanszkritul māyā: illúzió, megtévesztés). Tehát a māyāvikus test leírható illuzórikus, ideiglenes külső héjként, a fizikai testként, szemben az Aurikus Tojás Valóságával.

Szanszkrit (szanszkritul, Saṃskṛta: jól megalkotott, finomított, civilizált, ragyogó). A „szanszkrit” szó angol szó. A szanszkritot néha az összes indoeurópai nyelv anyjának nevezik. A védikus

időkben (kb. Kr. e. 3000-1500) élő nyelv volt az indiai szubkontinensen, ma már csak a panditok és a rajongók beszélik. Írását devanāgarīnak hívják, ami nőnemű főnév, jelentése „az isteni város írása”.

Skandhák (szanszkritul skandha, páliul khandha: fa törzse vagy szára). A skandha a születéskor megnyilvánulásra összeálló tulajdonságok csoportjaként definiálható, és ezek összessége alkotja az új személyiséget. Általánosságban a kifejezést az emberi természet öt (vagy hét) összefüggő alkotóelemének csoportjaként használják, amely összetevők szanszkritul és páliul a következők:

- (S, P) rūpa (forma, gyakran „testnek” fordítják).
- (S, P) vedanā (érzés).
- (S) samjñā, (P) saññā (észlelés).
- (S) samskāra, (P) sankhāra (benyomások, hajlamok).
- (S) vijñāna), és (P) viññāna (feltételes vagy hétköznapi tudat).

A teozófiai irodalomban azt sugallják, hogy valójában hét van, amelyek mindegyike a természet hét síkjából egyre vonatkozik. A fentiekén túl még további kettő az emberi lény spirituális részeihez, az Atmához és a buddhihoz kapcsolódik.

Kapcsolatteremtés a Teozófiai Társulattal

Nemzetközi Teozófiai Társulat (Theosophical Society Adyar) Besant Avenue, 600020 Adyar, Chennai, India

E-mail cím: info@ts-adyar.org

Weboldal: www.ts-adyar.org

Az oldal rengeteg háttérinformációt tartalmaz, beleértve a tanfolyamokat, valamint az összes nemzetközi társulat és központ listáját.

A Társulat havi folyóirata: The Theosophist

Weboldal: <https://www.ts-adyar.org/book-store>

Nemzetközi társulat közösségi média oldalak:

Instagram: <https://www.instagram.com/tsadyar/>

Facebook:

<https://www.facebook.com/tsadyar/> "https://www.facebook.com/tsadyar"

Fiatal Teozófusok Világszövetsége

weboldal: www.wfyt.org

Instagram: <https://www.instagram.com/wfyt2022/>

Facebook: <https://www.facebook.com/wfyt2022>

Erőforrásközpont www.theosophy.world

Az oldalt azzal a céllal hozták létre, hogy egy globális online erőforrásközpontként működjön, amely könnyen hozzáférhető hasznos teozófiai anyagokat tartalmaz.

Online magazin

Weboldal: www.theosophyforward.com

Egy független online magazin, amely a Teozófiai Társaság fejlődését és a teozófia bemutatását mutatja be a huszonegyedik században.

Magyar Teozófiai Társulat 1085 Budapest, VIII. Horánszky utca 27. fsz. 10.

Weboldal: www.teozofia.hu

E-mail cím: info@teozofia.hu

A teozófiáról és a Teozófiai Társulatról

A teozófia a minden vallás alapjául szolgáló bölcsesség, ha megtisztítják ezeket az idők folyamán rájuk aggatott idegen tanoktól és babonáktól. Olyan filozófiát kínál, amely érthetővé teszi az életet, és bemutatja, hogy az igazságosság és a szeretet vezérli a kozmoszt. Tanításai hozzájárulnak az emberben rejlő lappangó spirituális természet kibontakozásához, külső erőktől és más lényektől függőség és ezektől való félelem nélkül. Az 1875-ben alapított Teozófiai Társulat egy világméretű szervezet, amelynek elsődleges célja az Egyetemes Testvériség, amely azon a felismerésen alapul, hogy az élet, minden különböző formájában, emberi és nem emberi, oszthatatlanul Egy. A Társaság nem kényszerít semmilyen hitvallást a tagjaira, de közös bennük az igazság keresése és a vágy, hogy megismerjék a létezés értelmét és célját a tanulás, az elmélkedés, az élet tisztasága és a szerető szolgálat révén.
